

E. Allner.

Rautatien Arv. Virkamiehistölle ja Palvelijakunnalle!

Kunnioitetut kansalaiset!

Sallikaa minun kääntyä puoleenne muutamalla sanalla, elkkää esitettävään nöyrään pyyntööni vastatko kieltävästi!

Kaiken elämän välillä vallitsee yhteyttä — ihmisten, eläinten ja kasvien —, ja tämä yhteys on sellainen, ettemme sitä voi poistaa. Me ihmiset, „luomakunnan herrat“, emme kykenisi elämään täällä maan päällä, ellei meillä olisi kasvia ja eläimiä. Suuri on kiitollisuusvelka, jossa me olemme eläimille. Ajatelkaamme hevosta, joka raataa kuormiamme kehdestä hautaan asti, joka vetää auraa karussa maaperässämme, joka auttaa meitä saamaan sadon toisensa jälkeen, joita ilman hevosen apua emme milloinkaan voisi saada. Muista-kaamme toisia koti-eläimiä, lehmia, lampaita, sikoja, koiria ja kaikkia muita eläviä olentoja, joilla on etu kanssamme saada nauttia kaikkea sitä hyvyyden paljoutta, jota meillä täällä maailmassa on. Valoa, aurinkoa, ilmaa, kasvullisuutta ei Luoja ole antanut yksistään ihmisten vaan myöskin eläinten hyväksi. Elkkäämme myöskään unohtako niitä lukemattomia elukoita, jotka meidän ravintomme tähden karjatoissa syntyy, elää ja kuolee. Niiden elämän päämäärä, sehän on

— teurastuspenkki, missä niiden veri useinkin haikeain vai-
keroimisien kaikuessa vuotaa. Olkaamme laupiaita, lyhentä-
käämme tuskat: *elkäämme koskaan teurastako eläintä ilman
edelläkäypää huumauttamista.* Ja muistakaamme vielä *ettei
lapset milloinkaan saa olla teurastuksissa saapuvilla.* Lap-
sen mieli on vielä vieno ja se on tottunut pitämään eläimiä
ystävinään ja leikkিতovereinaan. Heitä on säästettävä näke-
mästä kuinka heidän ystäviänsä kidutetaan; — lapsia on niin
kauan kuin mahdollista pidettävä erillään kaikesta julmasta,
rumasta ja sydämettömästä.

Ollakseen arvokas kantamaan kunnianimeä „luomakun-
nan kruunu“, täytyy ihmisen olla laupias kaikkia eläviä olen-
toja kohtaan: huojentaa kärsimyksiä missä suinkin on tilai-
suutta. Hän ei saa unohtaa, että jokaisella eläinlajilla on
määrätty paikkansa maan päällä — ja kun hän tappaa vaik-
kapa vahinkoeläimen, pitää se tapahtua niin tuskattomasti
kuin mahdollista.

„Autuaat ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden.“ Sen
tiesivät ihmiset jo seitsemännellä vuosisadalla, vaikka se nyt
usein näkyy jäävän unohduksiin.

Siirtykäämme hetkeksi Konstantinopoliin, suuren Justi-
nianus-keisarin hallinto-aikaan. Hän oli päättänyt rakennut-
taa kirkon, jolle tahtoi nimeksi „Aja Sofia“ eli „Pyhän vii-
sauden temppeli“. Hän haetti kaukaisista maista työntekijöitä,
jotka monta vuotta työskentelivät kirkon rakentamisessa.
Vihdoin valmistui tuo komea temppeli. Keisari riemuitsi ja
kutsui paljon vieraita sen juhlalliseen vihkimätilaisuuteen.
Oven yläpuolelle oli keisarin käskystä piitretty sanat: „Tä-
män kirkon on suuri keisari Justinianus antanut rakentaa
suuren Jumalan kunniaksi.“

Mutta voittehan kuvailla itsellenne keisarin hämmäs-
tystä ja kiukkua, kun hän seuraavana päivänä kaikkien vie-
raitensa kera tullessaan temppeliin ei nähnytkaan määrät-
tyjä sanoja, vaan sensijaan: „Tämän kirkon on Aurelian lau-
peus rakentanut Jumalan kunniaksi.“

Kuka oli uskaltanut vastustaa maailman suurimman
keisarin käskyä?

Piispa muisti että eräässä kurjassa hökkelissä läheisyydessä asui köyhä Aurelia niminen vaimo. Mutta ei suinkaan hän ollut näitä sanoja kiveen piirtänyt. Piispa muutamien muiden herrojen seuraamana meni kuitenkin hänen luoksensa. Tullessaan tuvan luo tapasivat he tuon köyhän vaimon portailla istumasssa. Piispa kertoi hänelle mitä oli tapahtunut ja kysyi: „Miten sinä olet auttanut temppelin rakentamista?“ — „Mitäpä minä olisin voinut tehdä?“ vastasi vaimo ja alkoi itkeä. — „Kenties olet kuitenkin jotain tehnyt, — kerro nyt asia minulle“, pyysi piispa. — „Se on niin mitättömän vähäistä“, vastasi vaimo. „Minun tuli surku hevos- ja härkäraukkoja, jotka saivat vetää suuria kiviä ylös mäkeä, ja kun tie oli niin huono, otin minä oljet vuoteestani ja mitä muuta löysin, ja täytin niillä kuopat tiessä, ettei hevosille ja härille olisi niin vaikeata kivien vetäminen kirkonrakennukseen.“

Piispa seuralaisineen saivat kyyneleitä silmiinsä ja piispa sanoi: „Vaimo, sinun laupeutesi olkoon sinulle siunaukseksi ajassa ja ijankaikkisuudessa!“

Monta sataa vuotta on siitä kulunut. Kirkko Konstantinopolissa on muuttunut turkkilaiseksi moskeaksi ja kaikki siellä on toisin. Mutta lupaus „Sinun laupeutesi on sinulle siunaukseksi ajassa ja ijankaikkisuudessa“ elää yli aikojen ja on meihinkin sopiva.

Ottakaamme osaa laupeuden temppelin rakentamiseen maan päällä!

Te, arvoisat kansalaiset, jotka olette rautatien palveluksessa, ruvetkaa jäseniksi „Suomen valtionrautateiden eläin-suojelusyhdistykseen“. Uhratkaa pieni roponen, 25 penniä, vuosimaksuksi tämän hyvän tarkoituksen edistämiseksi. Rautatien hallitus hyväksyy ja tahtoo asiaa auttaa.

Huojentakaa eläinten vastuksia matkoilla! Antakaa niille vettä, kun ovat janossa; pidättäkää vaunut asemilla, kun huomaatte hoitajat pöhiytyneiksi. Antakaa nälkäisille eläimille ravintoa ja vaatikaa vastaanottajalta korvaus. Valvokaa, ettei liian monta elukkaa ahdeta samaan vaunuun, ja että ne saavat tilaisuutta levätä. — Koiria lähetetään usein ilman häkkiä, joten ne loukkaantuvat muun tavarankansan joukossa.

Huolehtikaa Te, että ne saavat suojaavan aitauksen, niin etteivät loukkaannu eikä niitä päästä arsyttamaan ja häiritsemaan. Jos suuria ja pieniä koiria lähetetään samalla kertaa, ovat ne eroitettavat toisistaan. Jos on kylmä, niin heittääkää peite eläinten suojaksi.

Viime talvena oli kerran pieniä porsaita pakattu laatikkoon ja pidettiin jääkylmässä tavaravaunussa, jonne ne ilman ruokaa ja juomaa oli unohtanut juopunut hoitaja. Ne saapuivat perille vähissä hengin, kylmästä ja nälästä melkein kuolleina. Sama tapahtui muutamille ulkomaisille lampaille, jotka oli asetettu lämmittämättömään vaunuun.

Ruvetkaa kaikki eläinten ystäviksi! Joka on hyvä eläimille, se on heillä ihmisille, sillä „eläinsuojelus on seuraksiinsa katsoen aivan samaa kuin ihmissuojelus“.

Suostukaa pyyntööni! Tulkaa jäseniksi „Suomen valtionrautateiden eläinsuojelusyhdistykseen“. Vuosimaksu on ainostaan kaksikymmentäviisi penniä. Kirjoittakaa nimenne asemalla löytyvään listaan!

Eläinsuojelustyö, oikein ymmärrettynä, on osa suuresta työstä, jonka tunnussana on: „Valoa kansallemme!“ Se on työtä kansamme ja isänmaamme hyväksi. Ja jokaiseen, joka huojentaa toisten kärsimystä taalla maan päällä, vaikkapa kuinkakin vähäisessä määrässä, sopii tuo lohdutusta tuottava raamatunlause:

„Autuaat ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden!“

Helsingissä, toukokuulla 1903.

Constance Ullner.

Helsingissä, Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Osakeyhtiö, 1903.